

Juhász Anikó

JÁTÉK ÉS POMPEJI

Zöld békaemberek a bunkerek,
s úgy úsznak a mozdulatlan
tájban, mint levelek a repedt
vízsugarban, maguk alá húzva
a testesebb levegőt. Ujjunkat
nyomkodjuk a mába, e visszafordult
vulkáni tufába, s csinálunk magunkból
lélegző Pompejit. Fatuskót görget egy
medve, jön az erdő is, homályba
kötözve, két lécből alákerítve
lába. Az időhöz egérfogak érnek,
a percek mint széthagyott edények
zörögnek, ha melléjük hever a
bánat. Az alkonytak nőni lesz
kedve, s úgy lendül szét – még
nappalba tekerve – akár a gyerek,
ha vénes nagyot ugrik. A fákon
az ég láncá játszik, köztük az
Isten, ki naponra átlátszik s mosolyát
gyűri a ködbe. A bunkernek templom
a háta, fehér vulkán, megszilárdult
váza: az öröklét áldozóedénye.
A léceken fölbillen a nappal, az idő
építve térből is – sorjázó agyaggal,
felszínre hozza bennünk Pompejit.
Ujjunkból, Isten, fatuskót vágatsz,
nemzhetsz is magadnak gyereket, százat:
a fákon az ég láncá játszik. Az időhöz
egérfogak érnek, a percek mint széthagyott
edények zörögnek nappal, zörögnek este is.